

Світові тенденції використання відновлюваних джерел енергії.

Зрозуміло, що дефіцит природних вуглеводневих ресурсів матиме вельми негативні наслідки в усіх сферах діяльності людини. Це викликає необхідність залучення додаткових ресурсів із джерел, які раніше не використовувались або ж розвивалися не в промислових масштабах. Визначальним при їх використанні завжди вважалося співвідношення ціни різних джерел енергії, тенденції змін якої для традиційних і відновлюваних джерел мають протилежне спрямування. Якщо минулими роками зміщення до точки перетину цін відбувалося переважно за рахунок здешевлення відновлюваних джерел енергії, то за останнє десятиріччя суттєвим є зміщення завдяки значному зростанню цін на вуглеводні й вугілля.

Якщо врахувати, що наявні вуглеводневі ресурси часто перебувають у важких експлуатаційних умовах, що їх транспортування, крім зростання собівартості, викликає ряд екологічних проблем, то нові технологічні досягнення застосування відновлюваних джерел енергії вже в найближчому майбутньому здатні істотно зменшити їх вартість і наблизити її до вартості традиційних джерел.

Серйозність і масштабність проектів з використання відновлюваних джерел енергії нині демонструють країни з різним рівнем розвитку економіки та ресурсів. Серед них виділяються такі, де плановані чи вже реалізовані проекти освоєння цих ресурсів сягають сотень мільйонів і мільярдів доларів.

Наприклад, у сфері використання сонячної енергії показовими є проекти Китаю, який планує побудувати одну з найбільших у світі сонячних електростанцій (м. Дунхаунь, провінція Ганьсу) вартістю 766 млн дол. США; Австралії, де буде створена також одна з найбільших у світі сонячних електростанцій (1 млрд дол. США); Японії, у якій корпорації *Mitsubishi Heavy Industries* та *INI* реалізують проект будівництва космічного генератора електроенергії (21 млрд дол. США); Європейського Союзу, пов'язані з побудовою в Північній Африці (Сахара) сітки сонячних електростанцій (400 млрд євро).

Не менш вражаючими є наміри та обсяги інвестицій і в інших сферах використання нетрадиційних і відновлюваних джерел енергії, вартість яких наразі вища, ніж вартість фінансових проектів з освоєння традиційних джерел вуглеводнів. З цього погляду при стратегічному плануванні розвитку ПЕР слід орієнтуватися на розвиток водневої енергетики (*Гулій В., Михайлов В., Лепігов Г. Наукові засади стратегії розвитку паливно-енергетичного комплексу України // Стратегічні пріоритети. – 2012. – № 4 – С. 140–141*).